

Mare Kandre. „Kurat ja Jumal“.
Rootsi keelest tõlkinud Marin Pärtel

Jah, tol ajal olid Kurat ja Jumal veel lapsed,
kaks poissi,
mõlemad üksildased
(kuigi kumbki omal erilisel moel).
Sel ajal jagunes kõik veel Kuradiks, inimeseks ja Jumalaks,
kes kõik elasid eraldi,
millel,
nagu me nüüd teame,
ajapikku olid saatuslikud tagajärjed elule selles maailmas, mida taevas
siin nüüd varjab.

*

Ja kõige üksildasem kõigist oli see, keda kutsuti Kuradiks.
Haiglane, nukrameelne, nälginud, karvane, väliselt ülimalt eemaletõukav
väike kuju, kes
niikaua, kui ta ise mäletas,
oli uidanud suures metsas, kus sammal oli endiselt mitme meetri paksune
ja kivid hõõgusid gaasidest, millesse nad olid mähkunud maast kerkides
loomise hetkel.
Seljas halvasti istuv kitsas must ülikond, mille ta kunagi pimedal ööl
varastas ühest inimeste aiast, kus see pärast pikka talve oli puu otsa tuulduma
pandud,
jalas liigsuured katki kulunud naistesaapad,
istus ta oma üksilduses sageli kännul või kivil ja mõtles, filosoferis,
nuttis või lihtsalt ootas eimidagi erilist,
vaadates unistavalt mõnd neist seitsmest tähest, mis võis särada
männivõrade kohal.
Jah, esmapilgul võis ta ju tunduda eemaletõukav,
aga veidi lähemalt vaadates sai peagi ilmseks, et viltused tumedad silmad
olid tegelikult väga ilusad, hingelised, tundlikud ja selged,
et tal olid ka puhtad, peaaegu peened näojooned kareda karvastiku all, mis
pööristena kattis küllaltki tumedat nahka.
Samuti oli tal sirge väike nina
ja tundlik suu.

Käed ja sõrmed olid peened nagu väikesel tüdrukul ja oleksid sobinud viiulimänguks.

Küünte asemel olid kenad väikesed teravad küünised,
tema lagunenud hambad valutasid tihtipeale
(eriti niiske ilmaga)
ja pikk karvane saba, mis sarnanes vasikasabaga,
paistis välja kottis püksitagumikust.

*

Inimesed,

need kummalised olendid, kes olid temaga sarnased, aga ei olnud ka,
ahvatlesid Kuradit hullupööra.

Ta oli mõnikord püüdnud neile läheneda, jõudmata siiski metsaservast
kaugemale,

sest niipea, kui ta end näitas, leidus alati mõni ülitundlik tüüp, kes
kangestus, tõstis pea, vedas umbusklikult ninaga õhku, pööras ümber, nägi teda,
osutas kartliku ülikonnas isendi poole ja karjatas, nii et veri soontes tardus.

Puhkes paanika ja kaos,
haarati esimese kättejuhtuva tapariista järele,
ja Kurat arvas paremaks jooksu pista.

Siiani oli ta alati viimasel hetkel ohutusse kohta jõudnud,
nii ei näinud teda kunagi korraga rohkem kui üks inimene,
ja teadmine tema olemasolust ei olnud seetõttu veel laialt levinud.
Kõigele vaatamata polnud Kurat kaugeltki jätnud inimesest unistamist.

Ei, ta hellitas kustumatut lootust ühel päeval inimühiskonnaga kokku
sulada,

inimesed vajasisid vaid veidi rohkem aega,
tema silmis oli täiesti arusaadav, et kardeti tema karvast kuju, sest
inimesed ise olid siledad ja valge nahaga,

pikka kasvu ja enamasti,
mõnest veidrast ninast hoolimata,
rikkumata kujuga.

Jah, nendest ta unistas ja nendega tahtis olla,
nad olid kõiges tema täielik vastand.